

Anledning til fornyede Overvejelser fra Partiets Side i Landstinget.

Jeg vil tillade mig at minde det ærede Medlem, som nu siger, at hele denne Lovgivning er blevet misrøgtet i de senere Aar, om, at medens Statskassens Udgifter til Støtte til Børn af Enker i 1918—19 kun androg ca. 650.000 Kr., var Beløbet i Finansaaret 1920—21 øget til 1.082.867 Kr., og i indeværende Finansaar vil der blive forbrugt ca. 1½ Mill. Kr. hertil; med andre Ord: i de to sidste Finansaar har Bekostningen ved denne Lovs Gennemførelse i Praksis andraget ca. det dobbelte af det Beløb, som ydedes i 1918—19. Det er jo en Følge af, at Understøttelsessatserne i Loven af 29. April 1913 er blevet øget til det dobbelte, saa at Satserne 100, 80 og 60 Kr. nu er ændret til henholdsvis 200, 160 og 120 Kr. Men selv med en mulig Reduktion af Tillægget, pr. Barn til Formuen ned til det tidligere i det høje Folkeeting foreslaaede Beløb, 500 Kr., i Stedet for, som det blev ændret til i Folketinget, 1.000 Kr., og med en Reduktion af Indtægtsgrænserne med gennemsnitlig et Par Hundrede Kroner i Sammenligning med de Indtægtsgrænser, som det tidligere her i Landstinget forelagte Forslag indeholdt, men saa med en Bibeholdelse i det væsentlige af de Satser for Understøttelserne, som det da foreliggende Forslag indeholdt, baade hvad Enker og Enkemænd angaar, vilde Loven medføre en samlet Udgift for Stat og Kommune paa mellem 7 og 8 Mill. Kr. Og nu spørger jeg det ærede Medlem, som jeg ved har saa varmt et Hjerte for de Personer, som Talen her er om, om hans Hjerte ikke ogsaa slaar en lille Smule til Gunst for dem her i Landet, som skal bære de sociale Udgifter, som jo vil følge deraf? Er det ærede Medlem ikke klar over, at den økonomiske Bæreevne baade for Staten og for Kommunerne er i Aftagende? Det ærede Medlem vil vide, at der, hvad dette Lovforslag angaar, er rettet en Forespørgsel til Kommunalbestyrelserne ud over Landet, og at de Svar, der er indløbet paa denne Forespørgsel, er af meget broget Beskaffenhed. Et meget stort Flertal af Kommunalbestyrelserne i Landkommunerne har fundet de gældende Regler fyldestgørende, altsaa Satser paa 200, 160 og 120 Kr., medens Flertallet af Købstadkommunalbestyrelserne har ønsket Ændringer. Og naar det ærede Medlem nu siger, at saadane Ændringer er blevet yderligere nødvendige ved den midlertidige Dyrtidslovgivnings Bortfald, ja, saa kan det ærede Medlem have Ret deri — jeg vil ikke bestride Rigtigheden af

denne hans Udtalelse —, men jeg vil dog have Lov til at minde ham om, at det var ingenlunde varme Ønsker, der næredes rundt i Kommunerne om Forlængelse af den midlertidige kommunale Dyrtidslov. De Forespørgsler, som udsendtes fra Indenrigsministeriet til Kommunalbestyrelserne Landet over, forblev for en meget stor Del ubesvarede, og de Besvarelser, der indkom, røbede meget ringe Interesse for en Fortsættelse. Det ærede Medlem vil jo ogsaa vide, at den midlertidige Dyrtidslovgivnings Liv ebbede ganske stille ud, uden at der blev holdt nogen som helst Sørgehøjtidelighed fra nogen Side i den Anledning.

Saaledes som Sagens Forhistorie ligger og under Hensyn til de faktiske Forhold vedrørende denne Lovgivning, har jeg imidlertid fundet det rimeligt — ogsaa i Overensstemmelse med min Forgængers Løfte — at fortsætte Overvejelserne af Muligheden for at udarbejde et Lovforslag, som kunde virke mere tilfredsstillende, end de gældende Bestemmelser synes at gøre. Men jeg har ment det rimeligt at afvente det Pristal, som for nylig er kommet, fordi man jo maatte lægge det til Grund saavel ved sine Overvejelser af Indtægts- og Formuegrænser som ved Behandlingen af Spørgsmaalet om Tilskuddenes Størrelse. Meget har, som jeg allerede har nævnt, ændret sig siden Behandlingen af det tidligere foreliggende Lovforslag — det vigende i Indtægtsniveauet er blevet yderligere stærkt fremtrædende i Sammenligning med da, et betydeligt Pristald har fundet Sted —, og naar det ærede Medlem da nu spørger mig, om man kan vente det tidligere oversendte Lovforslag fremsat paa ny i dette høje Ting, eller om man kan vente et andet Forslag, vil jeg svare, at det ærede Medlem og de øvrige Forespørgere og dette høje Ting ikke maa vente at gense netop det Forslag, som sidste Gang forelagdes for dette høje Ting i Samlingen 1919—20, men Arbejdet med Lovforslagets Udformning vil blive fortsat og fremskyndet det mest mulige. Jeg nærer ikke Tvivl om, at det ogsaa skal lykkes at faa et Forslag frem til Behandling i indeværende Rigsdagssamling, som i hvert Tilfælde vil være Udtryk for, hvad Regeringen mener er forsvarligt, naar Talen er om en Reform paa dette Omraade, ligesom jeg haaber, at det til sin Tid maa finde de ærede Forespørgeres og deres Partis Tilslutning.

Ordføreren for Forespørgerne (Steincke): Den højtærede Indenrigsminister be-